

Sygn. akt IV CSK 211/14

POSTANOWIENIE

Dnia 9 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z powództwa M. M.
przeciwko A. K. i G. K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 9 października 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 17 grudnia 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od powódki na rzecz pozwanych kwotę 1834 (tysiąc osiemset trzydzieści cztery) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które - zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Powódka M. M. we wniesionej skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 17 grudnia 2013 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparła na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne oraz aby istniała potrzeba wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości. Niekorzystne dla powódki rozstrzygnięcie zapadło z tej przyczyny, że w ocenie Sądu drugiej instancji uwzględnieniu powództwa w większym zakresie, sprzeciwiały się zasady współzycia społecznego (art. 5 k.c.). Skarga kasacyjna nie zawiera w swoich podstawach zarzutu naruszenia tego przepisu. Wskazane w skardze kasacyjnej zagadnienie prawne oraz potrzeba wykładni przepisów prawa nie miałyby więc znaczenia dla rozstrzygnięcia o zasadności wniesionej skargi kasacyjnej. Ponadto zagadnienie prawne musi być ujęte ogólnie i abstrakcyjnie, tak aby jego rozstrzygnięcie miało walor ogólny, przydatny dla rozstrzygania innych spraw o podobnych podłożu faktycznym. Nie spełnia tego wymagania sformułowane w skardze kasacyjnej zagadnienie w sposób: „czy powódka może zasadnie domagać się wynagrodzenia ...”, gdyż w istocie taka konstrukcja zagadnienia w sprawie, w której powódka

dochodziła od posiadaczy wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z jej nieruchomości, zmierza jedynie do dokonania przez Sąd Najwyższy kontroli zasadności wniesionego powództwa, co nie jest celem postępowania kasacyjnego.

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Na wniosek pozwanych, zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną, Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz przepisów § 13 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 6 i § 2 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 461).